

LA CAMPANA DE GRACIA
 DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
 Aquest número 10 cts. per tot Espanya
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

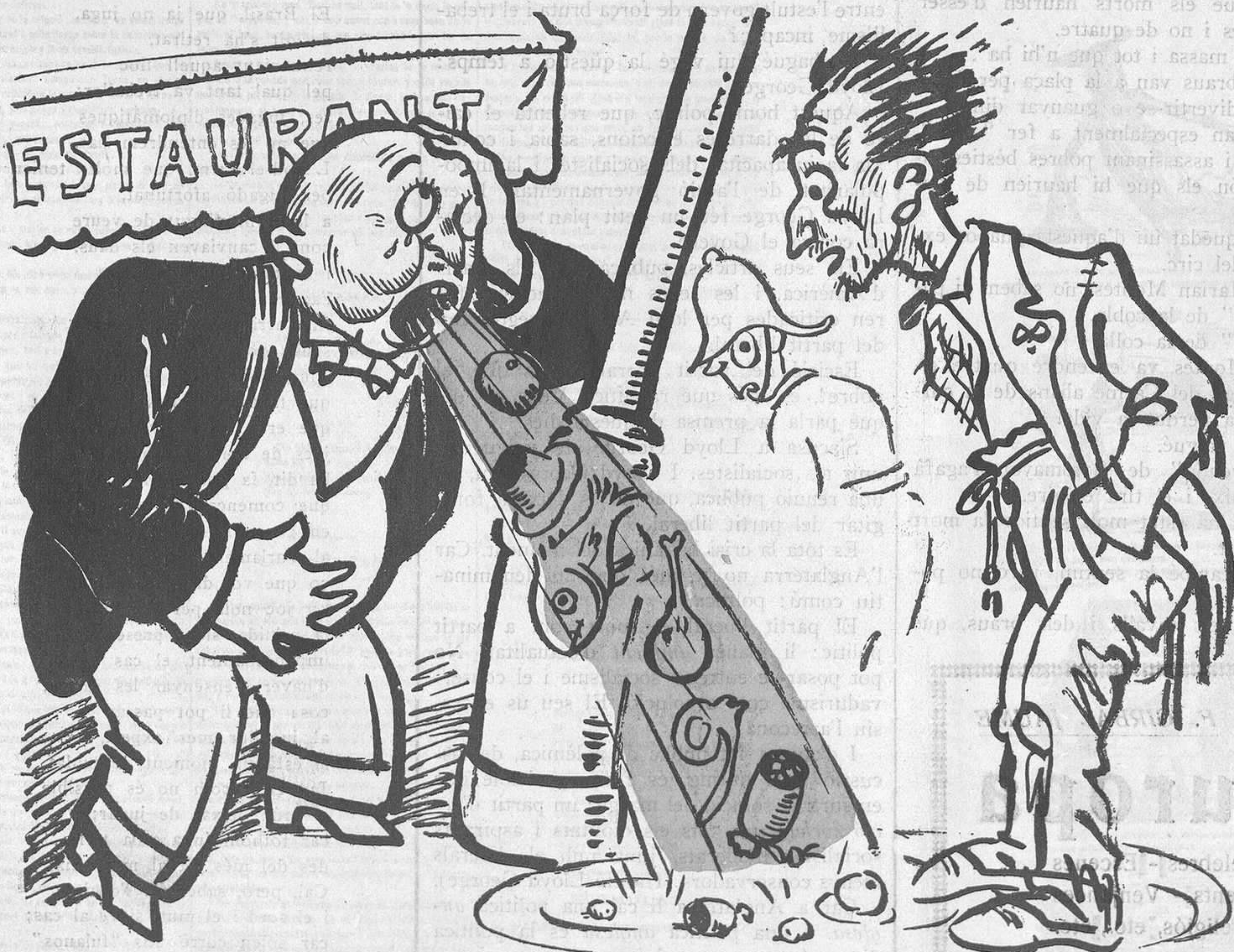
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La Conferencia Internacional del Treball

A Ginebra s'està celebrant la vuitena Conferència Internacional del Treball. Es la vuitena? No ho sabem de cert. Aquests còncaves ginebrins sovintegen tant que ja tots hem perdut el compte dels mateixos. El d'ara és un de tants. Com que ja comença a fer calor, i a Suïssa s'hi està bé, els infadigables treballadors del famós "Bureau" de Ginebra, elegeixen aquesta època de l'any per les seves deliberacions. No s'hi cansaran gaire. No us amoïneu. Les qüestions a resoldre són greus, però ells no s'hi encaparren. Estan estudiant una reglamentació del Treball marítim i la manera de simplificar la inspecció dels emigrants a bord. Quan hagin arribat a un acord, si hi arriben, que ja trigarán en arribar-hi, per-

què la qüestió és passar el temps, proposaran als governs respectius que vegin si els convé sotmetre's als punts fixats. Els governs consultaran als patrons, als armadors, i aquests contestaran, naturalment, que ells són els únics que manen alsseus navilis. Per què, doncs, hauran servit les reunions, les discussions, les xafarderies dels socialistes i reformistes de Ginebra? Per passar l'estona, per enganyar als badoqs, per pagar l'estiueig als delegats, o per divertir a les mecanògrafes de l'Oficina i per a què Mr. Thomas segueixi tan encantat de la vida com sempre, presidint el seu petit Parlament. Aquest Parlament obrer ja s'ha fet casa. Aquest any, per cert, l'inauguren. Es freda com un hospital; gran i rígida com un quarter. I d'hospital i de quarter tindrà l'ànima. Serà, és ja, l'hostatge de la nova disciplina, el llit en què jaurà el treball malalt. De la vuitena Conferència Internacional del Treball, aquest edifici serà l'únic que restarà.

REFLEXIO TRISTA

Quina llàstima! Uns tant i altres tan poc!

El gran arquitecte de l'univers

Ha mort en Gaudí, el constructor de la Sagrada Família. Si Gaudí no és el gran arquitecte de l'Univers, és la seva imatge més viva, el seu Verb modern més eloqüent. Ningú ha mogut tan vastes masses. Era un agitador de la pedra, un animador, un sensibilitzador de la natura inert. A la pedra Gaudí li fa cantar, la fa pensar, la fa delirar; li comunica contorsions, vibracions i febres de carn. —Això no és arquitectura, això és poesia— exclamà en Maragall davant de les torres de la Sagrada Família. Efectivament, allò no és un temple, és una foguera. Les llengües de la flama encenen els núvols, llepen la dolcesa del cel. En Gaudí era un formidable líric i un formidable clerical. Es passà la vida mastegant rosaris. Li sobrava divinitat, li mancava humanitat. Per a ésser l'arquitecte de Déu, va deixar d'ésser el paleta dels homes. I a Barcelona fan falta monuments, però també cases barates. Ell feia palaus pels bisbes, pels magnats, però de nosaltres, els pobres, no se'n recordava. Era gran, molt gran; això és indubtable. Un home que ve al món a fer catedrals i no a fer tortells, torretes i ensaimades de guix a la Bonanova, no se'l pot mesurar amb mitja cana. L'admirem. Voldríem estimar-lo, i no podem, perquè ell no ens estima. El poble no existeix per ell. No existeix-

xen més que comtes, canonges, milionaris, Güell, Milà i Camps, etc., etc.

Gaudí era un megalòman, un boig. Era un foll sublim, però un foll. Ens despullava als homes, per vestir a Déu, per bastir a Jehovà temples que no necessita.

Tota la pedra, tots els diners que arrellega, els du a la Sagrada Família.

El seu ideal sembla que sigui fer de Barcelona un temple immens, voltat de barraques.

Aquest ideal, ell, i els que pensen com ell, ja quasi ho han aconseguit.

Tenim ací dues catedrals, doscents temples magnífics i mija dotzena escassa de cases habitables.

Els genis aviat acabarien per fer-nos dormir a tots en mig del carrer.

Els homes més grans no tenen dos dits d'estatura més que jo. Però aquests monstres o gegants de la intel·ligència es pensen que les munionis ciutadanes som al món per servir-los d'alfombra.

Senyor que ets al cel, gràcies per haver-nos donat a Gaudí. Però no ens enviis més arquitectes genials. Envia'ns només molts manobres.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama internacional

MES ENLLA DE LA DIPLOMACIA

La Comissió de l'opi de la Societat de Nacions devingué, el primer de juny, l'altaveu de les baixeses que encobreix la diplomàcia. El delegat xinès declarà irritat contra el britànic, que la qüestió depassava la mesura, la qüestió de l'opi. Que era l'Anglaterra la que intoxicava tot el món amb el comerç de l'opi, i que, per tant, era la menys indicada per parlar. Que la Xina vessava ja de sentir-se tractada d'aquella manera. I que ben aviat els tractats foren esquinçats, i hom veuria el que esdevindria després.

L'alçament contra l'Anglaterra, encara que sigui en la Comissió de l'opi, és un bon símptoma, car és la nació que vol devenir la possessora del dogal del món.

LA COLONITZACIÓ I ELS SEUS EFECTES

Moviment a l'Egipte. Zaghul Patxà, el reivindicador total de la independència egípciana, és l'home indicat per a prendre altre cop la direcció del govern: absoluta majoria de diputats. Lord Lloyd, l'alt comisari britànic, l'amenaça si no cedeix...

I la independència acordada a l'Egipte? Car el Parlament britànic votà la independència egípciana! I l'Egipte era independent de certa manera.

...I el lord rei Fuad, l'home de palla d'Anglaterra, espera que Lloyd decideixi. Zaghul Patxà ha cedit tot i no cedint: la millor solució. Adli Patxà serà el president del consell de lord Lloyd i de Zaghul a la vegada. I quan el moment sigui propici, hom occirà un altre Sirdar de categoria més definitiva que l'occit darrerament.

LA BATALLA DE SIRIA

L'alt comisari francès de Síria, el senyor de Jouvenel, campió de Dret en la Societat de Nacions, acaba d'arribar a França. La batalla de Síria és guanyada—ha dit. Mes no ha pas dit com ni fins on. No poguent reduir Sultan Atrache, el rebel drus, sem-

bla que el protectorat francès siria es reduirà a la República del Líban pel moment, ja proclamada. La batalla de Síria és guanyada perquè ja hi ha funcionaris al Líban per a defensar el fort. Mes, i la propera batalla de Síria? Car Sultan Atrache no es dona pas.

COMPAS D'ESPERA

L'Anglaterra acaba de signar un acord amb la Turquia sobre l'afer de Mossul. Han calgut més de dos anys, el tractat soviètic-turc, les amenaces contínues, o la feblesa de l'Irak, i les intrigues del Foreign Office per a arribar a la cessió per part de l'Anglaterra i a l'acceptació per part de la Turquia.

La Turquia no forma part de la Societat de Nacions perquè no li fou donada la contrada de Mossul i, en canvi, fou adjudicada a l'Irak, és a dir, a la companyia petrolífera anglesa "Royal Dutch". Car la qüestió de Mossul no és més que una: el petroli. Ara se'n cedeix una part a la Turquia, bonament, per a què sigui amiga d'Anglaterra. I la Turquia ha acceptat, naturalment, esperant el moment que cerca des de què la Societat de Nacions li refusà la possessió total.

EL CAS DE L'HORA

A França es demana que es publiquin els documents trobats en els arxius de la República del Rif, si hi havia arxius. Car sembla que hi ha gent compromesa amb contrabandol d'armes i altres afers. Mes tot això és pobresa de la política. Car les empreses mineres europees que indubtablement estaven darrera l'Abd-el-Krim—com estan sempre les empreses interessades, darrera de cada bàndol en guerra—no estaran pas compromeses en els noms que podran sortir d'entre el paperam trobat, que no és poc. I el cas no es plantejarà més, segurament, car si bé no en foren perjudicades les empreses interessades, quelcom de comprometedor en podria sortir.

El matador mort

Si cada vegada que hom celebra cursa de braus, hi hagués set o vuit morts, nosaltres seríem partidaris entusiastes de l'anomenada "fiesta nacional".

S'entén que els morts haurien d'ésser de dues potes i no de quatre.

De quatre massa i tot que n'hi ha. Cavalls i braus van a la plaça per força i no per a divertir-se o guanyar diners.

Els que van especialment a fer "calés", aturmentant i assassinant pobres bèsties inofensives, són els que hi haurien de deixar la pell.

Ara n'ha quedat un d'aquests guapos extès al mig del circ.

Es deia Marian Montes, no sabem si pate bandolero" de la cobla.

Marian Montes va encendre quatre ciris a la Verge del Carme abans de la cursa en què ha perdut la vida.

De res li valgué. Un "berrendo" de Sotomayor l'agafà per l'entrecreix, i el tirà enlaire.

A Madrid ha estat molt sentida la mort d'aquest xicot.

Nosaltres també la sentim, però no podem plorar.

La mort dels cavalls i dels braus, que

són les veritables víctimes de la festa, ens impressiona més.

Els cavalls i els braus no són els que cerquen raons als lidiadors, sinó al revés.

A l'home que s'està a casa seva, no l'agafen els braus.

Sentim nosaltres els accidents del treball quan l'obrer no cobra el risc.

Però el que cotitza el risc, no és tant de plànyer.

Cobren, per això, per a exposar la vida, no pas pel treball que fan.

Si el negoci els surt bé, no parteixen amb ningú l'alegria i els quartos.

Els va malament? Volen que tots ens posem de dol.

Que se'n posi qui vulgui. Això per nosaltres no resa.

Tenim un torero menys des de diumenge. Que hi farem!

LA CRISI ANGLESA

La solució del marge

La darrera vaga general anglesa ha descentrat de la rotació normal la política britànica. Ningú creia arribar on s'arribà. I tothom, en general, està descontent del Govern.

La cosa, però, és més greu a l'escollir. Els treballistes en lloc del Govern? Tampoc. Es la resposta de tots. Car els treballistes no són un partit de confiança per a l'opinió anglesa. A l'opinió anglesa, com a totes les opinions, li cal una corrent d'acció que se l'endugui, sense tenir temps més que per a discutir alt. El socialisme anglès és, per contra, neocristià en el fons: l'acció deu venir d'ella mateixa, com el manna vingué de dalt, en el seu temps, quan era propici i necessari.

El treballisme anglès practica precisament l'antítesi de la política per un excés de política.

En els moments de la vaga hi hagué un esperançament: es redreça el treballisme? Conflicte entre l'Estat capitalista i la concepció socialista? Res d'això: conflicte de política només. Els interessos econòmics, tant obrers com altres, passen a segona zona, quan no més lluny, per a tots els partits socialistes.

I la qüestió quedà plantejada: què i qui entre l'estult govern de força bruta i el treballisme incapaç?

Hi hagué qui vegé la qüestió a temps: Lloyd George.

Aquest home polític, que rebentà el caire de les darreres eleccions, sabia i coneixia la incapacitat dels socialistes i la impopularitat de l'acció governamental. I en Lloyd George féu un petit plan: es declarà contra el Govern.

Els seus articles, publicats en els diaris d'Amèrica, i les seves manifestacions, foren criticades per lord Asquith, segon cap del partit liberal.

Escisió del partit liberal anglès que, el pobre!, és més que raquític? Veus ací del que parla la premsa d'aquests dies.

S'acusa a Lloyd George de volguer-se unir als socialistes. I Lloyd George diu, en una reunió pública, que no es deixarà foragitar del partit liberal...

Es tota la crisi britànica del moment. Car l'Anglaterra no té més que un denominatiu comú: política.

El partit liberal és mort com a partit polític: li manca ambient d'actualitat. No pot posar-se entre el socialisme i el conservadurisme com a solució. El seu ús excelsiu l'arrecona.

I d'aquest fet públic de polèmica, de discussió i de miting, és força probable que en surti la solució del marge: un partit d'acció social, amb tots els diputats i aspirants socialistes moderats, junt amb els liberals menys conservadors (fracció Lloyd George).

Car a Anglaterra li cal una política anglesa. I una política anglesa és la política d'un país que, no produint prou per a si mateix, li cal saber organitzar sa producció—cas del carbó!— i per a ben organitzar una producció, mentre l'Estat no s'elimini del tot, cal comptar amb els obrers, cosa que no faran els altres del Govern actual de l'Albió.

Es el cas de transició que necessita la política britànica.

Mes, dissortadament, en cas d'imposar-se la solució del marge, no serà més que una solució política, cas de tornar a començar dintre de poc: procés de tot afer que cerca una solució social pel mitjà de la política.

ANTONI PENA.

JOCS

El gran Mussolini a Itàlia ha prohibit els jocs d'atzar;

és que no està per juguines

car ja viu prou amoïnada,

i no vol que aquells que juguen

l'acabin d'atabalar.

També veiem aquí a Espanya

que no es deixa jugar pas

als prohibits, amb gran tristesa

de tots els professionals

que estirant l'orella a Jordi

vivien com potentats.

Però com el joc és cosa

d'inclinació natural,

i el que neix jugador, juga

fins amb un poll, si ve el cas,

(com al Senat una tarda

en Sagasta va explicar),

veiem jocs nous cada dia

que ens deixen embabiecats.

Voleu partida més maca

que la que ara els han jugat

a Madrid, unes milloques

als artistes catalans

que es va dir que lluir feien

l'actual Exposició d'Art?

Cent vint obres exposades,

ni un sol premi han alcançat!

A França, terra on es juga

sense trobar entrebanes,

no hi manquen ànimes fredes

que tot jugant d'amagat,

fan que el país s'arruïni

amb la gran baixa del franc.

A Portugal dona joc

el descontent militar

i ja tenen dictadura,

que no és cosa de jugar.

A Ginebra altra vegada

la partida ha començat

per veure si hi ha manera

de produir dos vacants

en el Consell permanent,

per dos que hi volen entrar.

El Brasil, que ja no juga,

decidit s'ha retirat,

renunciant aquell lloc

pel qual tant va treballar;

res, jugades diplomàtiques

que no les entendrem pas.

L'Abd-el-Krim, que molts tenien

per jugadò afortunat,

a la fi ha tingut de veure

com li canviaven els daus,

i cantant-li les quaranta

l'anaven acorralant

fins arribar-li a fer "tuti"

sense poguer-ho evitar.

Fins nostre cap de govern,

que tants cops ens ha explicat

que eren les nostres Corts

jocs de nois entremaliats,

ha dit, fa poc, a Madrid,

que començava a pensar

en cercar-li substitut

al Parlament nacional,

ço que vol dir que prepara

un joc nou, per a guanyar

la partida, si es presenta,

impensadament, el cas

d'haver d'ensenyar les cartes,

cosa que li pot passar

al jugador més expert,

si està un moment descuidat.

Ja veiem com no és possible

al món deixar de jugar;

car tothom juga a la terra,

des del més alt al més baix.

Cal, però, saber fer l'orni,

i el sord i el mut, si ve al cas;

car solen corrè uns "fulanos"

que et conviden a jugar,

i quan fa estona que jugues

i et trobes més engrescat,

t'adones "tardis piulastis!"

que tenen jocs amagats!

FLOK.

ESTA PER SORTIR

F. GIRBAL JAUME

Presons d'Europa

Orígens - Tradicions - Costums - Presoners cèlebres - Escenes històriques - Justícies, injustícies, crims i turments - Venjances i expiacions - Victimes del fanatisme [polític] i religiós, etc., etc.

PRIMERA SERIE: Les presons de Barcelona

Un tomo 8.ª Ptes. 2 - Poden els senyors corresponsals formular la demanda

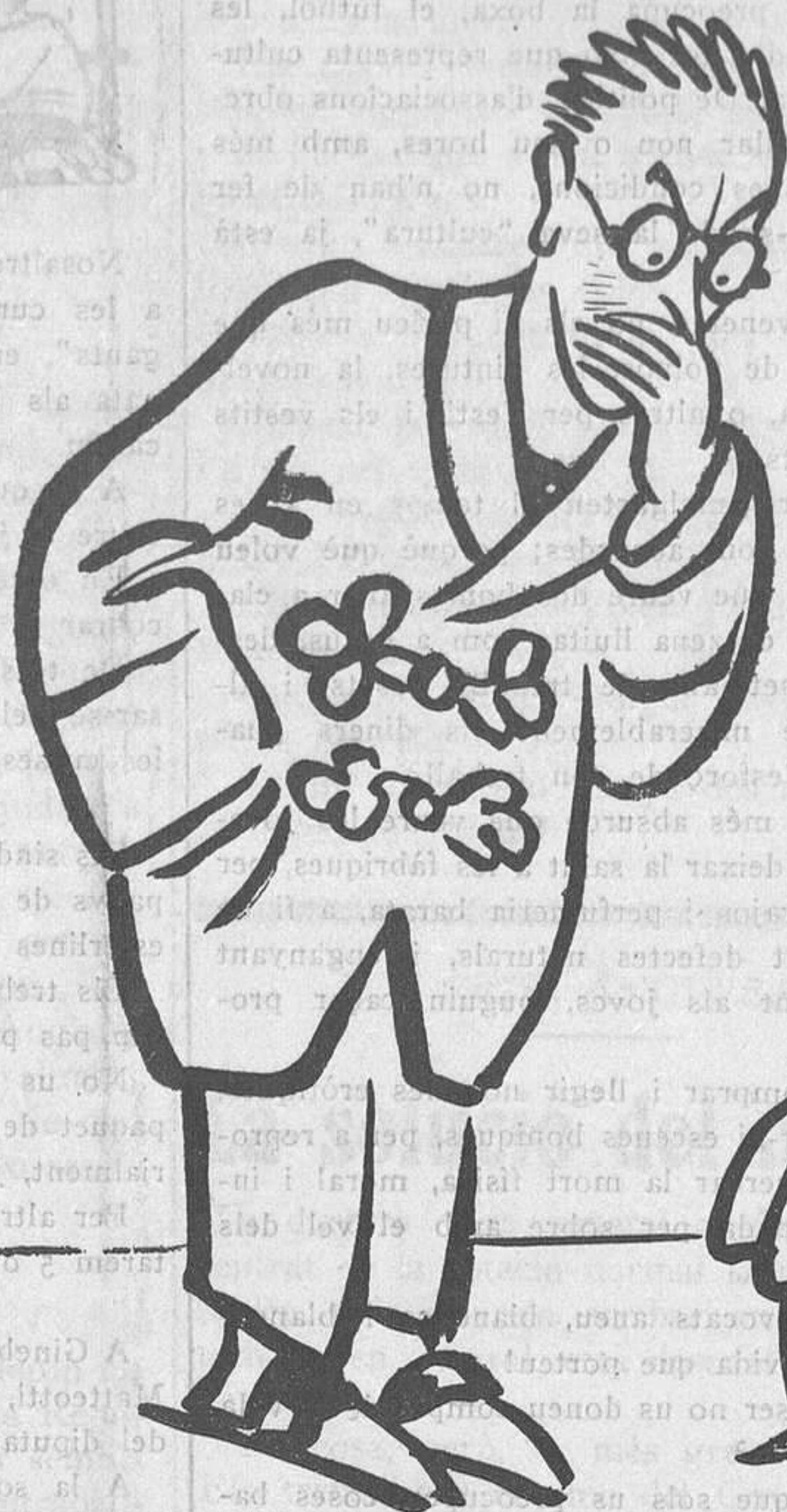

UNS PANTALONS SOSPITOSOS —No porta pas res de pago?

LA INNOCENCIA

—Papà, ara l'hauré de pintar al criat. —Per què? —Perquè si no el pintem ens el pendran.

Correspondència

Maria Dolors (Blanes): Va la seva segona "carta de fora". Tenim l'altra i la publicarem també. Dispensi el retràs involuntari. Dispossem de poc espai.—A. Pena (París): Escriuré un dia d'aquests. Perdó. Envia el que vul-

gus.—C. Sindreu Pons (Barcelona): Passen a "L'Esquella" els vostres versos, que no estan malament. —Gustau Valls (Barcelona): Val més que us dediqueu a fer sabates o a qualsevol altre ofici no menys honorat.—Toni (Sabadell): I què n'hem de fer nosaltres?—Ermengol Parés (Barcelona): Tenim el vos-

tre article en cartera i l'aprofitarem. —Riu-doms: La literatura no és del nostre negociat.—Pere Closos: Voleu anar a la Mola o a fer companyia al "Noy del Sucre"?—Oncle Maties: Us diem el mateix que al que va davant vostre.—Pujol petit: Sí, fill, sí. El món està molt malament.—Escofet: La lletra més

clara.—Peter: Home! Això no fa gens bona olor.—E. Catllar (Ripoll): No hem pogut publicar les vostres notes encara.—Bach: Només ens pren el pèl el barber a nosaltres. Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

COSAS QUE SE DIUEN SEMPRE.

Quin fret! Quina xafurol! Aquesta criatura es tan viva que no viarà! Lo bacallà quant es bo, es millor que lo peix. La seva noya es molt guapa! Es dreta e igual, gracias a Deu.

COSAS QUE FAN MAL.

En la tardor La caiguda de la fulla. En la primavera La pedra seca. En la primavera Les joies florals. En la estiu Les tomàtocs. En qualsevol estació Error d'un punt.

Un calavera carregat de deutes estava agonisant. Lo capell que lo ajudava a bé morir, li preguntà, quin favor vols demanar a Deu, avans de deixar aquesta miserable vida?—No més volteria, li contestà lo moribund, viure lo temps suficient pera salidar a mos nequitos.

Si, si, parlant del quadro de en Sans. Eh que ha guanyat molt de color? ¡Allò es brillant! Y de la composició, ja poden dir que no té res de simètrica ni amaneada; té gracia en cada una de las parts, y lo tot, que forma una curva sinua, fa al propi temps un brujit y un moviment que entusiasman.

En Prim, ¡qué segur de si mateix, qué sero y qué áreol! Lo caball que monta es brutalment hermoso; respira lo foch animal y té fa impetuositat ferós de la bestia; ¡qué bé contrasta lo home, lo héroe, lo sér dominador ab los instints cegos y fatales de lo cuadrúpedo, ¡ben fet! Això es eminentment artístich! això aixeca y fa anar cap a la gloria!

En quant a detalls, los saltarà a los ulls lo voluntari que si fa a bayonelladas... allò es cara; ¡y com empeny lo brau! Los demás detalls, mirintels, que no valen poch.

Y los que se queixaban de que en Sans pintés una mica brut, ja poden llembregar; que allí hi veuran netedat, y en tot lo demás, molt garbo.

Si la espasa enarbolada del general, rodejat d' una atmosfera dianfànica no los inspira algun pensament de lo infinit... térrinitse, y deixinse de pinturas. Senyor Sans... Vosté es artista: paraula d' honor. Esti- ga bé.

Què dia, vosté, que lo quadro té defectes? ¡Jo he crech! Lo moa lo va fer Deu y també 'n té.

—Pare, si 'l malaba, ¡qué faria jo? —Fill meu, farias un parriedi. —Y si vosté 'm malaba d' mi? —Allavors... no ho sé, noy. —Donchs vosté no sap sino lo que lo interessa.

—Senyor Pau, estich molt cremat ab lo seu gos. Ab lo Turc. —Per què, senyor Nofre? —M' ha pres una llanguissa. —No pot ser, home. —L'hi dich que sí. —No pot ser; encara 'm cremarà. —L'hi dich que sí. Jo ho he vist. —No pot ser. —Y per què no? —Perque 'l Turc es perlliguer.

En lo local de la Diputació ahont se troba exposat lo quadro de "en Sans, ha també el projecte per una sala de sessions de dita Diputació, treball premiat en la exposició nacional. Se veu que son autor D. Ramon Tena sap de que se las heu, y sols deplorém que tan bonich projecte, no passi de projecte.

L' editor de aquest periódich, empenyat en fer regalós a ral, vent per aquesta miserable moneda uns ventalls ab unas figuras de allò mes bonicas, y uns epigramas de allò mes bons. Còmprimi.

En Duch ha trasladat la seva perruqueria a un primer pis de la Rambla del mitj, y ha arreglat los salons que donan tant gust de veure, que un no sap per abont girarshi. Li augurém molta concurrencia per la vista, per lo bé que afaita y sobre tot per poder dir ab tota la boca:—M' ha afaitat un Duch

Un oficial de un dels barcos ab corrossa, ab una especie de espuela que duya a la bota, va esquarterar lo vesit de jacona de una senyora. Això vol dir, noyas, que debun anar ab cuidada ab los marinos del espolon.

Nos han dit que 'ls inglesos de la esquadra se crospeixen cada dia quatre mil lliuras de carn de bon. ¡Marits, alerta! que despres de 'ls bous no se menjian las esquellas.

Que entri un inglés en un café y no pagui, ¡quí será mes inglés... lo tneny del café ó 'l altre?

Quin es lo animal mes via de la creació? —Lo que está mes sa. —Qui son los que espallan mes roba? —Los genolls. —Qui gasta mes oli inutilment? —Las lacas. —Qui sap sens haler estudia? —Lo que sap a pebre.

—Vaja, vol venir a paseig? —No puch. —Sí, home. —No. —Vaja, home, posté 'l barret y vingua. —La veurá; parlim la diferencia, me postaré 'l barret y no vindré. —Donchs millor es al revés. No 's posi 'l barret y vingua.

Me mato avuy a las dea. —Donchs jo 'm quedo a viure y riure. —Sí; vegi que 'n treu de viure. —Y de no viure ¡qué 'n treu?

Rebena moltes solucions a las charadas y a los geroglífichs, pero ¡regin vostés com quedariam ab los altres, si poseessim las de un, ja que no es possible posar las de tots!

Què es lo que fa plorar a un home y fa riure a un burro? —Una pallissa.

—Què es allò que té la Mucdeta a clatell? —Un desij de madrina. —Què bi creu vosté ab los desijis? —Jo no. —No? Per què? —Ilone, porque si aixó fos cert, toas las criaturas naiterian ab la grossa de Madrid al clatell.

SIMILS.

—En qué se semblan los ous a las caballerias? —En que 's ferran. —En qué se sembla Sor Patrocini a dos cusins que venen casarse? —En que ha de anar a Roma. —En qué se sembla la ciudatela a un senyor ben acomodat? —En que té torre. —En qué se semblan las criadas a los jueus? —En que fan dissaite. —En qué se sembla en Prim a la crisis? —En que es general. —En qué se sembla la muralia de mar a un colérick? —En que té rampas.

CHARADA

Primera, segona y terna Quasi bé tothom ne gasta; Dos y tres es una pessa Que 'm poso quant soch a casa. Sempre fan terna y segona, Tots aquells que están de guassa; Indispensable als cafés Es lo tenir terna y cuarta; Faig jo la segona y prima Quant guanyo jugant a cartas; Lo tot sé que es un motiu que es dona a la gent chaparra. Y si ara no 'l edeatinas, Diré que en un sabulassas.

Solució del geroglífich anterior.

Ho sap bé lo poble tot tant com Un Taos de paxa; porque es ben cert, que No 's pot ser pobre per cop diach.

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara distanlin. E. R. — Juan Jordi.

Barcelona 1865 — Impremta de Parcia Ramirez y Compañia, Pasaje de Españollers, número 4.

NUMERO 10.

F. LOPEZ, EDITOR. (Barcelona).

DIUMENJE 23 JULIO 1865.

ADMINISTRACIÓN Y REDACCIÓN.

Carrer Ample, 20.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓN.

LIBRERIA ESPAÑOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carr. Ample, 20, y Rambla del Mij, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓN.

BARCELONA.

Al mes . . . . . 4 rs.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre . . . . . 13 rs.

SUBSCRIA UN COP CADA SEMANA.

(A Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓN COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

J.—¡Hola! ¡Abont anem per aquets barris?

S.—¡De qué riu? ¡Que es mal pensat! M' arrivo a casa en Cardona a veure si m' ha enllestit un sombrero que vaig comprarí aules d' ahí. Lo vull per viatjar.

J.—Y aixó quènt s' en va?

S.—Dilluns al dematí.

J.—¡Que s' en va a pendrer las aigües?

S.—¡Cal! ¡M' en vaig a l' estrange! Ara cap a Ginestra, y despues me deixaré caure a Paris.

¡Abi per aixó fassi enviar los periódichs a casa, ja los llegiré en tornant

J.—¡Ultim numero y l' anterior lo vaig trovar un poch pessat, hi ha massa articles. Me semblan un dinà que no mes hi ha escudella. Hi faltan versos... y cuentos... y epigramas. ¡Vaja! ja m' enten que vull dir No es prou apertós.

J.—Aixó que vosté diu es lo que ha dit tothom. En aquest numero ja ho troverá emanat. Estich segü que li agradarà.

S.—Si se li oferint alguna cosa ja ho sap, mani sense complimente. Y si ho sent permas lo deiatat, nomes me quedas dos dias y encara tindrà molt que fer.

J.—¡Alantia! No lo vull molestar Passibo be y bon viatge.

COMPRAR UN MELO.

¡Qué 's pensan que no hi ha mes que comprar un meló?

Ara vostés dirán: «¡Vaja una gran cosa! s' agafan deu ó dotze quartos y s' en pren un!»

Detenemos de bromas, que ya formal

Ningú 's proposa comprar un meló dolent. Lo fet es comprar un meló bo, y si no ho sabian, jo 'ls ho dich: aquest es un asunto serio.

Vostes pòntes solre si, y contemplats una pila de melons. Veurán com hi va la gent a triar; tothom sospesa, en suma, fa ganyonias, clava l' angla, y los que s' esportan algun meló, ho fan ab lo ducte y la desconfiança estampada en la cara: proba evident de la dificultat de encertar un entre mi.

Reparinlo, generalment així que en una casa de familia s' enceta lo meló, ó bé cridan tots, ¡carhassat! ó bé cridan: ¡pocha!

¡Que vol dir aixó? Que lo meló te una bondat efimera, y que las sevas qualitats distintivas sols se manifiestan a ulls molt experts.

Regla general: vaujje a una casa d' aficionats a meló, y quant los vejin menjarlo, preguntatlos ¡qué tal es! Sempre 's respondrán: «aquet meló menjá; ahí hauria estat riquissim»; ó bé: «aquet meló habia de estar un dia mes a la planta.»

Jo coneix families de gent de be, que han despachat cradaes, y entre altres motius: porque may los compraban lo meló bo.

¡Com se coneix que no tenen idea de lo difícil que es ensopegarlos!

Jo que se l' influencia del meló en certa contencions, m' horroriso sempre que passo per un puesto de melons, porque hi veij mil disgustos.

No parlo dels mals de ventre que ocasionan, porque encara que son molts, no valen res, comparats ab altres efectes que produexen.

Mirintse la quimica, la fotografia, la electricitat, son abus dia grans dominis de la inteligencia humana: estudiadas las sevas lleys respectivas, l' home las aplica ab tota seguritat.

Més ¡hi ha regla encara per distingir lo meló bo del dolent?

¡Ay! en aquest terren tot es miserable empirisme.

¡En comprar los tres fillos; l' altre; los que venen 'n tanqueta groga aprop de la cua; l' altre, los fillets; l' altre, los fillets; l' altre, los que pesant molt... y tois se esquitras de cent vegades norania nou.

Crengume: lo meló es com la dona (y perdónia) que per ser blanca, morena, prima ó grossa, no 's pot dir que sigui bona.

Jo coneix una senyora...

Quin exemple per las casals!

Era una senyora que estimaba molt a 'l seu marit. Era neta, endressada, poch gastadora, amiga de estarse a casa, en compes de passar la nit al café, apedassata la roba, ó dalt una remenada a l' olla, o miraba si faltaba algun botó a las camisas y calsets. Era una bona senyora, pero... La agrada-bant molt los melons, y lo seu marit li daba un malrat sempre que es proposaba obsequiarla; porque ¡li portaba unas plepals...

Amigo de Deu, veijhi aquí que un dia, un company del seu home li regalava un meló... era per Sao Domingo, però un meló que estava en son punt, no tenia un dia mes en el dia menes; era gran, ¡ab una olor! ¡ab un colorat estragoch y bermetench!

La senyora ¡pateca! tot era ¡ay quin meló! ¡patec a meló! en ma vida habia menjat un meló com aquest! es feia, que al cap de mitj any, encara a cada punt deya: ¡per lo que toca a melons, cap com el del dia de Sao Domingo!

Y no va aborrir al seu marit, però ja va a començar a trobar una falta. «Bon home, deya; ja m' estimes, pero... en quant a comprar melons, no hi enten res. es un corc a la esquerra.

Aquell amic s' en va anar a Valencia, ¡ni may que hi haques anar! y va tenir la humorada de enviar a son amic unas quantes melons d' iverni!

Quant ella 's va veure, ¡ah germana! go hi habia qui 'l altres. En va talar un per postres... Si ho habia estat lo de Sao Domingo, remitit era l' altre. ¡Quin meló! quina cosa mes delicada; mes dsa, mes asabonada... ¡vamos, se tornaba boja!